

Toivo Alex. Brummer

syntyi papinpoikana Ruokolahdella 17 p:nä kesäkuuta 1873. Kodin syvä, uskonnollinen henki vaikutti herkkään, tuliseen luonteeseen ja määräsi hänen elämänuransa. Harvinainen lahjakkuus, voimakas temperamentti, järjestyksen ja täsmällisyyden harrastus ilmenivät hänessä jo kouluaikana. Tutkinnot sujuivat nopeasti, hän valmistui vakaavuudella ja syvällä vakaumuksella tulevaa elämäntehtäväänsä varten. Tultuaan vihityksi papiksi, palveli hän useissa seurakunnissa apulaisena, tullen m.m. Kivennavan kirkkoherran apulaiseksi ja siinä ominaisuudessa väliaikaiseksi papiksi vastaperustettuun Terijoen seurakuntaan ja nimitettiin tämän seurakunnan vakinaiseksi kirkkoherraksi 1910. Vuonna 1923 muutti hän kirkkoherraksi Muuruvedelle, jossa kuolema hänet kohtasi 15 p:nä huhtikuuta 1926.

Varsinaisen elämäntyönsä joutui Toivo Alex Brummer suorittamaan Terijoella. Harvinaisen raskaan päivätyön on hän suorittanut Terijoen seurakuntaa luotaessa. Vainaja ansaitsee täydellä syyllä nimen: Terijoen seurakunnan isä. Sitä hän todella olikin. Tehtäväänsä hän antautui täydellä sydämellä, hän ei antanut itseään palvella, hän uhrautui aina toisia palvelemaan. Suurella joukolla ei ole edes vajavaista käsitystä sen työn raskaudesta, jonka kirkkoherra Brummer täällä suoritti. Terijoen seurakunnan todellinen etu oli punaisena lankana hänen toiminnassaan. Terijokelaisten hyväksi hän uhrasi voimansa ja elämänsä. Hänen poluilleen rakennettiin aina esteitä, mutta vaikka häntä useasti syvästi haavoitettiin, hänen jalot tarkoituksensa väärin tulkittiin, ei hänessä katkeruus päässyt versomaan. Paljon oli onnettomia öitä, moni kyynel hiljaisuudessa putosi, mutta hän sai voimia

sieltä, joka yksin voi ihmistä auttaa ja pystyssä pitää. Pyhää oli hänen innostuksensa, rajatonta hänen rakkautensa, hänestä voi ajattelijan tavalla sanoa, että jumalan kymmenet käskyt olivat kirjoitetut hänen otsaansa.

Hänen saarnoissaan räiskyivät pyhät salamat... Niissä oli uskon väkevää tulta ja lohdutuksen vienoa, hyväilevää kukkaistuoksua. Hänen sanojensa takana huomasi ehcän persoonallisuuden, voimakassieluisen kasvattajan. Hän ei ollut onttojen fraasien toittottaja, hän oli uskollinen ase Kaikki-valtiaan kädessä.

Ihmisenä Toivo Alex. Brummer on unhoittumaton. Paljon, sanomattoman paljon hänessä menetimme. Menetimme puhtaan luonteen, herkän, aina kaikelle hyvälle ja kauniille sykkineen sydämen, hänessä menetti niin rikas kuin köyhä, niin ylhäinen kuin alhainenkin uskollisen ystävän. Hän iloitsi ilojamme, kärsi kärsimyksiämme, hänen olemuksessaan oli jaloa vaatimattomuutta, sisäistä, kirkasta hengen aateluutta. Me olemme ijäti Korkeimmalle kiitollisia siitä, että hänen armonsa ja rakkautensa on ollut meitä kohtaan niin suuri, että hän lähetti meille Toivo Alex. Brummerin. Hänen jalo elämäntyönsä vuosien perästä yhä selvenee ja kirkastuu tietoisuudessamme, se tulee meille yhä rakkaammaksi... Esitaistelija, esikärsijä hän oli rajan okaisilla elämänpoluilla, unhoittumaton seurakunnan paimen, isä, ystävä ja ihminen, joka aina piti puhtauden ja kunnian lippua korkealla. Hänen paikkaansa on vaikea, hyvin vaikea täyttää.

Terijoen seurakuntalaiset kokoontuvat tänään Toivo Alex. Brummerin hautakummulle. Kiitollisuutensa, rakkautensa ja kaipauksensa ovat he pukeneet tämän vaatimattoman hautakiven muotoon. Me tulemme tänne kuin rakkaan isän haudalle ja tahdomme siunata meitä niin syvästi rakastanutta ensimmäistä kirkkoherraamme. Koskaan ei häviä

Toivo Alex. Brummerin muisto, sillä sydämiimme hän on haudattu. Nöyrin mielin kohotamme katseemme kohti korkeutta ja hiljainen rukous kohoaa ikuisen rakkauden Isän luokse: Anna Sinä hänelle, armosi ja rakkautesi, anna rauhasi ikuinen hänelle, jolle meidän heikot sydämemme aikoinaan niin paljon suruja tuottivat. Siellä korkeuden kodissa, siellä kauneuden kartanoissa olkoon alla kasvon Kaikkivallan hyvä levätä Toivo Alex. Brummerin.

Seurakuntalaistesi rakkaus muodostaa kunnia-vartioston kummullesi . . . Kiitos rakkaudesta, kiitos valosta, kiitos toivosta ja uskosta, joita meille annoit . . . Siunaten elämäntyötäsi aina tulemme muistamaan —. Uinu rauhan pyhää, valkeaa unta hyvä, meidän edestämme uhrautunut jalo sydän —.

M. U.

„Armo ja rauha“.